

Sygn. akt IV CSK 344/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. H.-S.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeniowemu [...] Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany [...] Towarzystwo Ubezpieczeń [...] S.A. w S. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 lutego 2018 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego art. 5, art. 123 § 1 i art. 509 § 1 i 2 k.c., wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, podnosząc że:

„1) w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 ust. 1 k.p.c.), a mianowicie:

a) czy osoba, która nie była w dacie wytoczenia powództwa legitymowana czynnie do dochodzenia konkretnego roszczenia, może przerwać - poprzez wytoczenie powództwa przeciwko podmiotowi legitymowanemu biernie - bieg przedawnienia tegoż roszczenia?

b) jeżeli odpowiedź na pytanie zawarte w pkt a jest negatywne, to czy złożenie umowy zwrotnego przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy podmiotem legitymowanym czynnie w dacie wytoczenia powództwa, a cesjonariuszem, który wytoczył powództwo, przerywa bieg przedawnienia roszczenia objętego umową przelewu wierzytelności w momencie złożenia pisma procesowego z załączoną umową zwrotnego przelewu?

c) czy jest możliwy zwrotny przelew wierzytelności z datą wsteczną tj. z datą wcześniejszą niż data zawarcia umowy zwrotnego przelewu?

2) Powołane w punkcie powyżej zagadnienia prawne powodują potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 ust. 2 k.p.c.) - zwłaszcza z uwagi na nieprawidłową wykładnię art. 123 § 1 k.c. oraz art. 509 § 1 i 2 k.c. dokonaną przez Sąd Apelacyjny w [...].”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżący wadliwie uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się łącznie na przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i odnosząc się do tych samych kwestii prawnych, pomimo że każda z tych przyczyn ma charakter odrębny i wymaga wykazania przy pomocy odmiennej i właściwej dla każdej z nich argumentacji.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.). Natomiast wykazanie przyczyny, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzeby dokonania wykładni przepisów (przepisu) prawa, wymaga nie tylko skonkretyzowania, o które przepisy (przepis) prawa chodzi, lecz także wskazania w drodze właściwej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące tych przepisów (przepisu) oraz przekonującej, że przepisy (przepis) te dotychczas nie doczekały się wykładni albo że na ich tle ujawniła się rozbieżność w judykaturze, którą należy wykazać przez przytoczenie konkretnych rozbieżnych orzeczeń oraz przekonanie, że zostały wydane w podobnych stanach faktycznych i prawnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Wymagania te w odniesieniu do żadnej z dwóch powołanych przyczyn nie zostały spełnione.

Pozwany, powołując się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i stawiając w skardze określone pytania, pozostawił je bez stosownej, wymaganej argumentacji prawnej przekonującej, że w sprawie pojawił się istotny abstrakcyjny problem prawny, którego rozstrzygnięcie wywoływałoby zasadnicze trudności i wymagało zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. W odniesieniu natomiast do przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., skarżący nie przedstawił

argumentów świadczących o wątpliwościach, jakie wykładnia powołanych w skardze przepisów miałyby wywoływać ani nie przytoczył orzeczeń, które wskazywałyby na rozbieżności na ich tle. Ponadto, żadna z postawionych w skardze kwestii nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ani nie wymaga wyjaśnienia w ramach interpretacji powołanych w podstawach przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przedstawione przez skarżącego kwestie stanowią jedynie zmodyfikowaną postać zarzutów kasacyjnych, a - co wymaga podkreślenia - rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń sądowych, ani wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości, jakie nierozzerwalnie wiążą się z procesem orzekania (wykładni i stosowania prawa).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono wobec powiązania wniosku powódki o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.